

Ομιλία του Αθανασίου Παπαδόπουλου, Δημάρχου Καλαβρύτων Εκφωνήθηκε στον Καθεδρικό Ναό της Μαρτυρικής πόλης των Καλαβρύτων στις 13-12-2005.

62 χρόνια έχουν περάσει από την «πιο μαύρη ημέρα της Κατοχής». Από την ημέρα που η Φασιστική θηριωδία μετέτρεψε το Μαρτυρικό αλλά και τιμημένο τόπο μας σε «Λυγμό του Έθνους».

Η γενιά μας μεγάλωσε με τις εικόνες των μαυροντυμένων μανάδων και γιαγιάδων μας, που ανάμεσα στους θρήνους και τα μοιρολόγια τους, ζητούσαν απάντηση στο μεγάλο ΓΙΑΤΙ. Τι έφταιξε για το μεγάλο μακελειό. Για το απίστευτο, το παρανοϊκό, το τερατώδες!

Η ιστορική έρευνα έχει δώσει ήδη τη δική της ανένδοτη απάντηση. Η «Επιχείρηση Καλάβρυτα» ήταν ένα μαζικό προσχεδιασμένο έγκλημα, που στόχευε να αφανίσει τα Καλάβρυτα. Την πόλη με την μακραίωνη ιστορία, τη γη των ηρώων, που δίδαξε παλικάριά και γενναιότητα, το ισχυρό αντιστασιακό κέντρο, που πρωτοστάτησε στους αγώνες της πατρίδας μας για ελευθερία και προκοπή.

Οι μαζικές εκτελέσεις της Βερμαχτ στην Ελλάδα όπως και σε όλη την Ανατολική Ευρώπη, αντανακλούσε τον χαρακτήρα ενός καθεστώτος, που παρήγαγε μια πρωτοφανή βία και τρομοκρατία. Ερείπωση και καταστροφή.

Οι αμέτρητοι νεκροί των Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη, της Κανδάνου, της Βιάνου, του Κομμένου, του Λίντισε, του Οραντούρ, του Κραγκούγκεβατς, του Κιέβου και της Βαρσοβίας, αλλά και των άλλων Μαρτυρικών τόπων στην Ελλάδα και στον κόσμο, δεν υπήρξαν απλά θύματα ενός ακόμη πολέμου από τους πολλούς που γνώρισε η ανθρωπότητα. Υπήρξαν θύματα παρανοϊκών εγκληματικών εγκεφάλων, που περιφρονούσαν την ανθρώπινη ζωή, που απαξίωναν το λαό και τις μάζες, που ονειρεύτηκαν την παγκόσμια κυριαρχία, βασισμένοι στη ρατσιστική φυλετική καθαρότητα, στη γενοκτονική εξαφάνιση των αντιπάλων.

Θύματα αυτής της βαρβαρότητας έπεσαν και οι δικοί μας άνθρωποι.

Στις 13 Δεκεμβρίου 1943 ο χρόνος στα Καλάβρυτα σταμάτησε. Οι δείκτες του ρολογιού της Εκκλησίας δείχνουν την ώρα: 2 :34' .

Κανείς δεν περίμενε, δεν φανταζόταν εκείνο το πρωινό του Δεκέμβρη, το κακό που θα ερχόταν. Κανένα μυαλό ανθρώπινο δεν μπορούσε να μαντέψει το σημείο, στο οποίο θα έφθανε η βαρβαρότητα των κατακτητών, που επικαλούμενοι το λόγο μιας ανύπαρκτης στρατιωτικής τιμής, υποσχέθηκαν ότι δεν θα πειράξουν κανένα.

Ένα χτύπημα της καμπάνας άγριο, βιαστικό και ανήσυχο, σήμανε το τέλος της ευτυχίας, των ανθρώπων αυτής της πόλης. Μιας πόλης γεμάτης από ζωή, που οι άνθρωποι ζούσαν και δημιουργούσαν και έχτιζαν με μόχθο, εργατικότητα και ταπεινότητα τη ζωή.

Αυτή την ταπεινή ευτυχία του μόχθου, που ούτε η ανέχεια του πολέμου τάρραξε, ούτε οι πόνοι της ζωής κλόμισαν, ήρθε να σκορπίσει στους ανέμους η βαρβαρότητα του κατακτητή.

Ήρθαν οι δήμιοι Ναζί και βύθισαν την πόλη στο σκοτάδι.

Ήρθε το άδικο να παλέψει με το δίκαιο.

Οι δυνάμεις της βίας με τα όπλα της αρετής.

Μια διαταγή συγκέντρωσης το πρωί της αποφράδας εκείνης ημέρας άνοιξε την αυλαία του δράματος.

Βαδίζοντας στο δρόμο του μεγάλου τους πεπρωμένου, οι Καλαβρυτινοί συγκεντρώθηκαν στο Δημοτικό Σχολείο. Ο χώρος των ονείρων και της προσδοκίας, γίνεται ο τόπος του παντοτινού χωρισμού.

Οι άνδρες και τα αγόρια, από δώδεκα χρόνων και πάνω, οδηγούνται σε ξεχωριστές αίθουσες από τα γυναικόπαιδα. Παρατάσσονται σε φάλαγγες και οδηγούνται στη Ράχη του Καππής.

Από κει ψηλά βλέπουν την πόλη που καίγεται, μαζί και το Δημοτικό Σχολείο, που κρατά έγκλειστους τα παιδιά και τις γυναίκες.

Ο Γερμανός Διοικητής πλανά τη στερνή τους ώρα, δίνοντας το λόγο της στρατιωτικής του τιμής ότι δεν θα πάθουν κακό.

Την ίδια στιγμή, ο Οδοντωτός κατηφόριζε με τηνπραμάτεια, από το πλιάτσικο των Γερμανών στα σπίτια, στα μαγαζιά, στην Εθνική Τράπεζα.

Το σύνθημα δόθηκε και οι άνδρες των Καλαβρύτων κείτονταν νεκροί, κάτω από τα παγερά βλέμματα των ανανδρων εκτελεστών τους.

Το φρικιαστικό θέαμα αντίκρισαν οι γυναίκες και τα παιδιά που σώθηκαν σπάζοντας τις πόρτες και τα παράθυρα του Σχολείου και ανηφόρισαν στο αμφιθέατρο του θανάτου για να καταγράψουν με τα μάτια τους τη ανείπωτη συμφορά.

Το δράμα της πόλης υπήρξε τραγωδία δίχως κάθαρση. Όσοι επέζησαν, οι χήρες, τα ορφανά και οι 13 διασωθέντες άνδρες πέθαιναν καθημερινά για πολλά χρόνια.

Ένας σιωπηρός όρκος κυριάρχησε στην ψυχή τους: να ξαναφτιάξουν την πόλη τους, να την αναστήσουν. Και έτσι έπραξαν.

Μέσα στη φρίκη και την απόγνωση, μέσα στο σαλεμένο τους μυαλό έθαψαν τους νεκρούς τους, προστάτευσαν τα παιδιά που τους απέμειναν, ξανάχτισαν το σπιτικό τους.

Οι Καλαβρυτινές μανάδες, οι ηρωίδες αυτού του τόπου, ανέβηκαν με τη σειρά τους το δικό του Γολγοθά.

Αντιπάλεψαν τα μύρια δεινά που τους κληροδότησε το μεγάλο φονικό, δεν σταμάτησαν να μας διδάσκουν την αξία της απλής, αληθινής ζωής, αυτής που τόσο πολύ μίσησαν οι Δήμιοι Ναζί.

Μας έμαθαν να αντέχουμε και να προχωράμε και γι' αυτό τις ευχαριστούμε.

62 χρόνια κύλησαν από τότε και ενώ για κάθε έγκλημα υπάρχει τιμωρία, υπάρχει δικαιοσύνη, εντούτοις, στην περίπτωση των Καλαβρύτων αλλά και του συνόλου των Μαρτυρικών Πόλεων και Χωριών της Ελλάδας δεν έχει αποδοθεί μέχρι σήμερα.

Οι νομικές κωλυσιεργίες της Γερμανικής πλευράς, αλλά και η απροθυμία των ελληνικών κυβερνήσεων αν επαναφέρουν και να θέσουν το τεράστιο θέμα των οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα στο πλαίσιο των διεθνών και διακρατικών υποχρεώσεων της καθλώνει τις δίκαιες απαιτήσεις μας, που παραμένουν ανικανοποίητες, ανεξόφλητες, εκκρεμείς.

Εμείς, θα συνεχίσουμε σταθερά και αταλάντευτα, να διεκδικούμε την καταβολής τους.

Η γενιά που φεύγει και που έζησε τις θηριωδίες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κρατά ζωντανή τη μνήμη ως ιερή παρακαταθήκη.

Τη Μνήμη αυτή οφείλουμε να μεταλαμπαδεύσουμε στη γενιά που έρχεται.

Ήδη, στα Καλάβρυτα, μετά από πολύχρονη προσπάθεια το Μουσείο Καλαβρυτινού Ολοκαυτώματος έχει ανοίξει τις πόρτες του στους χιλιάδες επισκέπτες της Μαρτυρικής μας Πόλης, συντηρώντας έτσι, στη μνήμη των σύγχρονων και μεταγενέστερων και ιδιαίτερα των νέων το ναζιστικό έγκλημα, το αιώνιο στίγμα κατά της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της.

Στις μέρες μας βιώνουμε μια άλλη μορφή φασισμού: Έναν ολοκληρωτικό οικονομικό φασισμό που δημιουργεί καθημερινά χιλιάδες Ολοκαυτώματα, που υπακούει στην αρχή..... **«σας σκοτώνουμε και μετά σας ανασυγκροτούμε.»**

Που ξεχνάει το Κυπριακό και Παλαιστινιακό λαό, τη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν και το Ιράκ.

Τους μετανάστες, τους πρόσφυγες και τις μειονότητες.

Όλα αυτά τα καινούργια παράδοξα που συντελούνται στην παγκόσμια σκηνή μας δείχνουν το δρόμο- το μονόδρομο της αντίστασης στη νέα βαρβαρότητα.

Γι' αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να αγωνιούμε και να αγρυπνούμε, είμαστε υποχρεωμένοι να θυμόμαστε.

Και όσο θυμόμαστε, δεν πεθαίνουμε, και δεν αφήνουμε να πεθάνουν οι άνθρωποι που γνωρίσαμε και αγαπήσαμε. Που μπορεί ο γερμανικός φασισμός πρόωρα να τους έδωσε «το απολυτήριο της ζωής», βίαια να σκότωσε το σώμα τους αλλά το αδούλωτο πνεύμα τους θα παραμείνει εδώ, εσαεί, ως μυστικός πνευματικός φωτοδότης.

Ο σημερινός κόσμος, δυστυχώς, 65 χρόνια μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, 62 χρόνια μετά τη σφαγή των Καλαβρύτων, χρειάζεται να λάβει ένα μήνυμα ειρήνη.

Χρειάζεται να συναισθανθεί την ανάγκη για μια σταθερή και αδιατάρακτη εμπέδωση της παγκόσμιας ειρήνης για όλους και παντού.

Πρέπει να εμπνεύσουμε την πίστη ότι η Ειρήνη είναι πιο δυνατή από τον πόλεμο.

Η δημιουργία ξεπερνά την καταστροφή.

Το κλάμα μιας χαροκαμένης μάνας μετριάζεται από το χαμόγελο ενός μικρού παιδιού.

Η συνεργασία και η αλληλεγγύη οδηγούν στο ξεπέρασμα των προβλημάτων

Αυτή την Ειρήνη πρέπει να διακηρύξουμε σε όλους και γι' αυτή πρέπει να εργαστούμε.